

0122 – 22. januar

Hva gagnar det et menneske om han vinner hele verden, men mister seg selv eller går fortaapt? Luk 9: 25.

Det skulle jo være en uskyldig sak å eie et stykke jord, noen okser eller en hustru. Men når Kristus vil tale om hindringer som kan holde sjelene borte fra Guds rike, så nevner han akkurat disse tingene (Luk 14: 18–24). Å elske sin far eller mor er ikke bare uskyldig, men til og med påbudt av Gud. Men «den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd», sier Kristus, «kan ikke være min disippel», kan ikke komme inn i Guds rike.

Så lenge et menneske går der i åndelig sløvhet og selvsikkerhet, hvordan skulle det da komme til å frykte for å begjære slike uskyldige ting? Nei, da ser de bare på tingene i seg selv, og tenker at det er jo ikke noe som helst ondt i dette. Har ikke også de hellige hatt åkrer og dyr, eller en hustru? Skulle ikke da jeg også kunne tillate meg dette? osv.

Men de vil aldri la den tanken slippe til at selve trangen deres etter disse tingene kan være egenkjærlig og selvrådig, ja, være avguderi. Vil ikke inn på om dette inntar sjel og hjerte i den grad at Gud ikke betyr noe i forhold til disse tingene, at hans nåde og vilje med dem ikke er nok til å tilfredsstille sjelen.

Nei, dette tenker ikke de stakkars menneskene på. Er altså ikke nok oppriktig i seg selv, så de undersøker dette nærmere. Etter hvert kommer de til det punkt at selv om de klart kjenner de er fanget av en avgud, og sterkt bundet, så kan de likevel ikke lenger gjøre motstand. De vil ikke en gang være fri fra sin kjærlighet til dette. Og da – da står det virkelig ille til med nådelivet.

Men djevelen bruker ikke bare de tingene som er i verden; øynenes lyst, kjødets begjær, osv., til å fange sjelene med. Men også de menneskene som er «av verden», «denne verdens barn». Disse er djevelens villige og trofaste tjenere. Snart er det med fiendskap, hat og forfølgelse de hindrer eller trøtter ut Guds barn. Snart ved å lokke og dra med sine løfter, sin smiger eller vennlig imøtekommenhet. Dette ser en mangfoldige eksempler på.

Et sted er det f. eks. en håndverker som av Guds nåde er kalt, vekket opp, og har fått nåde. Han har vendt seg bort fra urettferdighet og svik i sin virksomhet, og fra et verdslig liv. Nå søker han Guds rike. Men etter en tid merker han at mange av hans tidligere venner og kundekrets trekker seg bort fra ham. Oppdragene og inntektene hans blir mindre. Snart holder han ikke lenger ut bare å vente på Herren.

Den tanken slipper til hos ham at han er helt avhengig av å gjenopprette vennskapet med verden. Nå begynner han å skjule sin kristentro. Lever mer lik verden, trekker seg bort fra slike kristne som verden tar avstand fra. Holder seg til disse som er akseptert og er populære; hyggelige verdensmennesker.

Kort sagt: Han begynner å stille seg slik at ikke verdens barn skal få en følelse av at han er noe annerledes enn dem, eller at han skulle gå med tanker om at de kunne leve i en livsfarlig sjelstilstand. Han er så smått begynt å gi etter, gjøre dem til lags, delta i deres kretser og i penere verdslige fornøyelser.

Og nå møter verden ham med overstrømmende vennlighet, fordi de igjen ser ham som en av sine egne. Snart trekker de ham med seg der de vil ha ham. Og etter en tid kan han både drikke og leke med verden, og uforbeholdent gjøre alt kjødet har lyst til.

Slike ulykkelige fall i verdens garn hender ikke bare med en håndverker. Men med mennesker i alle slags yrker og tilstander. Snart er det en kjøpmann, snart en student. Snart ei ung jente, eller en prest. De har kommet til Jesus. Men de orker ikke opplevelsen av å være forkastet av verden. Ikke lenger bli regnet med. Ja, til og med bli forfulgt. De orker ikke se sitt gode navn og rykte, sin forretning eller sin stilling – det de skulle leve av – i fare. Så forsøker de å vinne tilbake verdens vennskap. Skikker seg på ny lik den.

Men det faller ikke noen av dem inn å erkjenne at de er svake overfor verden. Nei, denne ynkelige tilstanden pynter de på, og omtaler den isteden som at det er en kristens frihet, ja, til og med at det er en kristens plikt å leve slik, ikke å skille seg ut, hvis en skal kunne hjelpe dem som er av verden.

Men det kommer aldri så langt at de får bevist denne «hjelpen» overfor verden med noen alvorlige ord, en advarsel. For alt skal gå så forsiktig og pent for seg, så ingen skal forarges eller støtes.

Resultatet blir at den frie og frimodige verden har større makt over det forsiktige og tilbakeholdne barnet, enn omvendt. Og hvis ikke denne stakkars sjelen i tide våkner opp, reiser seg og «går ut og gråter bittert», men bare fortsetter å «dra i fremmed åk med vantro», da blir han til slutt en trell under verden og menneskers krav.

Den åndelige nådekraften er forsvunnet. Vennskapet med Gud er brutt. For vennskap med verden er fiendskap med Gud. Samfunnet med Guds nådebarn er oppløst, fordi det ene alltid følger av det andre. Demas har forlatt meg, fordi han fikk kjærlighet til denne nåværende verden.

Når så et menneske i denne situasjonen også unngår mennesker og bøker som forkynner dommen over en slik tilstand, går det mer og mer inn i forherdelse. Noe som jo også ligger i ethvert frafalls natur.